

CON ONG

tuan báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 73

10 từ

TUẦN LỄ TỬ 07-8
ĐẾN 13-8-1969

CHỦ TIỆM : MINH VÕ

ĐÀU BÉP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Cây Sung Nội các

Bài của Ngoại trưởng
THẬP THÀNH
(Trong Nội Các Đười Ươi)

Cây sung nội các với một chùm trái chừng hai mươi quả vừa chín mười kể từ sau buổi họp báo của Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu. Cái tổ nội các sâu rộng. Cái mỗi

đã vắt ra. Đứng là mỗi phú quý như làng chính khách. Đó đây, các bố Cách mạng lão thành, các ông chính khứa thất nghiệp kinh niên bèn rủ nhau làm một cuộc « hành hương » đến gốc cây sung mà nằm tập thể. Đề chờ sung rụng trúng cái miệng hôi mà nhai bằng hai hàm răng lâu lắm chưa được nhai xôi thịt.

Cuộc nằm há miệng chờ sung đang diễn ra sôi nổi.

Đấm đá nhau tranh chỗ, Chửi bới nhau vì sợ sung không rụng đúng mồm phe đảng mình. Phải đợi đến 10-8 mới biết anh nào ngáp được ruồi Tổng trưởng. Từ nay tới đó, « hành hương » đến gốc sung nội các còn đông.

Tôi không biết trên cành sung ngã có nhiều cú, quả đậu không. Nếu có, nhiều vị « hành hương » há miệng chờ sung, chắc chắn, sẽ đón

được phân chim. Và vô phúc thiếu âm đức nuốt vào bao tử, phân chim sẽ tiêu hóa rồi biến thành chất đối lập mà thấm vào máu. Những vị này, sau khi nằm há miệng tập thể trở về nằm dogiường ăn bám vợ sẽ, cam đoan trăm phần trăm, đối lập, hung hăng con bọ xít.

Các cụ tin tôi đi. Đảng ông Vũ Hồng Khanh hay đảng ông Nguyễn Gia Hiện mà không chớp được vài

ghế mà bị đuổi xê ra cho người khác làm Tổng trưởng, hai ông này sẽ... tỏ thái độ cay cú và phá thối. Biết đâu đây, một ông chẳng đưa đảng về Hồ Nai còn một ông lại về giúp vợ chế bi ăng tin. Đề Mặt Trận, ấy quên, Liên Minh của Tổng Thống thiếu mặt hai cái thực lực. Hãy chờ cuộc há miệng chờ sung chấm dứt.

Ngoại trưởng

THẬP THÀNH

thương sinh

QUẢN DI NGÔ LẠC HẬU

Tề Hoàn Công hỏi Quản Di Ngô :

— Ta mới lên ngôi, lòng dân chưa định, thế nước chưa yên, nay muốn cho nước mạnh dân an phải làm điều gì trước ?

Quản Di Ngô nói :

— Lễ, nghĩa, liêm, si là bốn điều cốt yếu để trị nước. Nếu thiếu một trong bốn điều đó, tai biến sẽ xảy ra. Nếu cả bốn điều đó không có, nước sẽ đi doang,

Tề Hoàn Công hỏi :

— Nếu đã có bốn điều đó thì dùng cách nào mà trị dân ?

Quản Di Ngô «tỏ» vua lại, hất đầu :

— Thật có không ?

Vua cười :

— « Chăm phần chăm » ! Đứa nào nói dối cả lò nhà nó chết.

Quản Di Ngô nói :

— Muốn trị dân, trước hết phải yêu dân ra rít.

Tề Hoàn Công hỏi :

— Muốn yêu dân ra rít phải làm cách nào ?

Quản Di Ngô nói :

— Yêu dân phải dạy dân lấy đạo thân ái, chăm sóc đời sống hàng ngày cho dân, bớt sưu thuế, làm cho dân giàu. Hễ dân giàu tức là nước mạnh.

Tề Hoàn Công hỏi :

Dân giàu nhưng binh khí, quân cụ trong nước thiếu thốn thì phải làm sao ?

Quản Di Ngô nói :

Muốn đủ binh khí, quân cụ thì hình pháp trong nước nên đặt lệ cho chuộc tội : tội nặng cho chuộc 1 cái tê giáp, tội nhẹ chuộc một cái quy thuận, tội nhỏ cho nạp kim khí, tội nghi thì tha hẳn. Kẻ nào tung lý tương dối thì bắt nộp một bó tên rồi giải hòa. Làm như thế ắt quân dụng không thiếu.

Tề Hoàn Công hỏi :

— Đã làm vậy mà không đủ dùng thì phải làm sao ?

Quản Di Ngô nói :

— Khai mỏ đúc tiền, nấu nước bễ làm muối, trữ hàng hóa lấy lãi, cất ba trăm nhà thía cho các khách buôn bán đi lại, tự hợp ở đó mà đánh thuế. Như vậy, công quỹ phải đủ dùng.

Tề Hoàn Công hỏi :

— Của đã đủ dùng nhưng quân còn ít, không đủ sức mạnh thì làm sao ?

Quản Di Ngô nói :

— « Quân không cần nhiều, chỉ cần tinh nhuệ. Mạnh không vì sức mà cốt ở tinh thần ». Do đó, chúa công muốn có binh mạnh, chỉ cần giữ vững lòng quân, rèn luyện kỹ thuật chiến đấu là đủ.

Tề Hoàn Công đã nghe lời Quản Di Ngô, coi đó như một quốc sách và cứ thế thực hiện. Và Tề đã trở thành một « cường quốc », hách dịch triệu tập các nước chư hầu của nhà Chu phải làm cái này, phải làm cái nọ. Từ một quân cờ trong bàn cờ xuân thu chiến quốc Tề đã trở thành kẻ chơi cờ đủ thứ áp lực nhà Chu và áp đảo chư hầu. Ta nay đang đặt mình trong thế tân xuân thu nhưng các nhà lãnh đạo, hình như, chệch bỏ kinh nghiệm của thời chiến quốc. Và lại, yếu tố tiên quyết của sự làm cho dân giàu nước mạnh là lễ, nghĩa, liêm, si, thì ta lại có.

Nhìn vào quốc hội, ta chỉ thấy bầy hạc gỗ thích chửi bới, đập phá. Ấy cái tài hạc gỗ chỉ có vậy. Đòi hỏi lễ nghĩa ở ông dân biểu buôn lịch cời trường ư ? Đòi hỏi liêm si ở ông dân biểu ăn cắp tượng Chàm ư ? Đòi hỏi

những gì ở các ông bị tổ tham nhũng, bị tổ công cụ của giặc, bị tổ liên lạc với giặc ? Trong khi vận nước nghiêng ngửa lại lo làm luật chính đạo và dao cầu thuyền tán.

Dân biểu lo nhập cảng tàu thủy cho tư bản rồi việc không thành, ngoác mồm ra chống đối, tự đặt mình vào cái thế... bị áp bức. Ngoại bang xía mồm miệt thị dân tộc, cóc dấm ngang mặt đối đáp. Lại ngửa miệng cãi nhau với kẻ sĩ vì câu văn tối nghĩa. Những kẻ đại diện dân, đa số đều không có lễ, nghĩa, liêm, si, làm sao nguyên thủ quốc gia dám hứa «chăm phần chăm.»

Mấy tháng trước, Hạ viện hạc Bộ nội vụ cái tội giam người bừa bãi, tra tấn dã man của cái gọi là chiến dịch Phụng Hoang. Làm quái gì có đạo thân ái. Báo ngày nào không thuật vụ kẹ lớn kẹ bé bắt nạt dân, hiếp con cái dân và ăn quýt chơi lường ! Dân sống như chó, ai chăm sóc cuộc đời dân ? Thuế má tăng vù vù. Nay phân xuất quân binh, mai họa đánh đủ các thứ thuế. Công chức nghèo mạt rệp. Không có chỗ ăn cắp hay không dám ăn cắp công quỹ thì tối phải đập xẻ chõ Mèo, vợ phải «đi» Mèo, con gái bán bar, con trai làm ma cô. Phần quá thì tự tử. Dân đã không giàu lên mà lại nghèo đi. Có đời nào công chức khổ nạn như đời này ?

Mở đầu hồi chi đạo nay khai mai đào Dân đội nhà kính tế khêu phân dưới mỏ lên để kiểm chút bạnh phúc còm mại không thấy khêu. Tổng Cuộc Tiếp Tế «trừ hàng hóa» bằng cách gọi đồ phụ tùng Honda máy niên ở một tiệm nọ, nếu kiểm nà kính tế không khám phá ra đồ ấy sẽ... rì và mòn hết. Mà nhà nước không hỏi tội « tích trữ đầu cơ » của Tổng Cuộc Tiếp Tế. Lại bỏ xù đi ấy. Các nhà nhảy đầm dầm dĩa của hết trời, Linh Mỹ không biết thầy đồ la xanh vào đầu. Bên tầng bọ Đại Hàn mở tắm hơi, nhà thờ, nhảy đầm lậu. Hồi còn 500 ngàn lính Mỹ, đóng cửa nhảy đầm. không mở nơi giải trí cho ngoại quốc, mỗi tháng công quỹ mất 500.000 x 100 đôla = 50.000.000 đôla, không mở lớp dạy

dân mỗi đôla của lính Mỹ. Kính tế, tài chính gì mà ngu thế! Lính Mỹ ở đây 4 năm, mỗi anh cứ tính trung bình « ăn chơi » mỗi tháng 50 đơn. Ính ra mất 500.000 x 50 = 25.000.000 x 48 tháng = 800.000.000. 800 triệu đô la giới ời mà chệch bỏ. Mỹ cho ăn không điều kiện lại lờ đi ! Tôi chưa thấy nước nào ngu hơn nước mình. Tiền người không biết tha, chỉ biết gánh vàng đem đồ ra nước người !

Ấy, cao hứng lạm bàn vài điều của Quản Di Ngô vậy thôi Về việc binh không dám. « Em chớ, em chớ... » Có thể là tôi ngu. Vì, dân giàu đã có Mỹ viện trợ, binh mạnh đã có đồng minh tiếp sức. Nên chính sách của Quản Di Ngô trở thành lạc hậu trong cái thế Tân Xuân Thu này chẳng ?

THƯƠNG SINH
(4-8-69)

II— NHỮNG KẾ SINH RA LÀ ĐỀ HẦU HẠ NGƯỜI KHÁC.

Lúc bấy giờ ông Si Gô Nho đã bình tĩnh lại. Ông ngồi xuống ghế và rít một phát thuốc lá.

Bác loong toong khê gõ cửa rồi bước vô ;

— Thưa xếp gọi em ?

— Gọi gì đâu. À mà này... Thế các giấy má hồ sơ của tôi chú đã thu xếp xong tất cả chưa? Những cái gì liên quan đến công việc của nhà nước thì để lại, còn những cái gì thuộc phạm vi riêng của tôi thì chú đưa về nhà cho tôi. Rõ chưa ?

Như một cái máy, dặng loong toong vôi vàng kéo chân về theo đúng tư thế đứng nghiêm. Hai gót giầy đập vào nhau kêu đánh bốp. Và cái mồm thì phát ngôn :

— Thưa xếp rõ rồi ạ. Và cũng xong hết rồi ạ.

Ông Si Gô Nho giơ một ngón tay chỉ xuống mặt bàn ;

— Bộ những cái bức hình ở dưới tấm kính này là của nhà nước hay sao ?

Do cái thói quen ngàn đời của những kẻ sinh ra dường như là đề hầu hạ người khác, anh ta giơ tay lên gõ vào phía gáy lia lia rồi ấp úng mà rằng :

— Bầm... bầm thưa xếp em quên.

Rồi anh ta tiến lại gần cái bàn, nhắc tấm kính lên để lấy những bức hình ra.

Sau khi kiểm một tờ báo cũ bọc lại, anh ta lại gãi tai nói :

— Thế xếp nhất định bàn giao à ?

— Chớ bộ đùa sao ? Kỳ luật là kỳ luật.

— Sao xếp không chịu khó đi vận động? Em nghe thấy người ta nói rằng, xếp Huy đã chạy chọt với cha Hòa Bình và có lẽ có thể ở lại được, Cha Hòa Bình là người có thế lực lắm. Cha có một tờ báo ở trong tay, và đầu rắng, tờ báo đó đã ngòm củ tử, nhưng mà người ta vườn cứ sợ như thường. Cha có thể vừa chửi bằng mồm lại vừa chửi bằng ngòi bút nên người ta cũng ngán lắm !

Ông Si Gô Nho cười một phát chua chát:

— Nếu Thầy tao ở nhà lúc này thì hay biết mấy. Tiếc rằng ông lại đi Tây đi Tàu mất rồi. Tiên sư bố thằng Mèo lấu cá và giào quyết liệt! Nó tổng Thầy đi đứng lúc lắm.

— Em tưởng xếp có thể nói mí một Thầy nào khác ?

— Thầy khác thì sức mấy.

— Em tưởng ngoài những sự «gãi tai» mí các Thầy, các Cha, người ta có thể tìm những cách khác được chứ,

— Kề ra cũng có đấy. Nhưng là cách gì chú có biết không ?

Đặng loong toong cau mày suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu nói :

— Em xin chịu.

Ông Si Gô Nho cười một cách mỉa mai. Hai chân ông chụm lại rồi bắt thỉnh linh doanh ra theo một động tác thiết mạnh y như là người tập thể dục. Và cứ như thế ông đi theo kiểu khạng nang khiến cho bác loong toong đứng ngớ người ra không làm sao có thể hiểu được cái ông xếp của mình đang làm cái thống chế «Pê tanh gì ?

NGÀY MAI BAN NHỚ VÀO

tuổi ngọc Số 4

* TUỔI NGỌC SỐ 4 BỎ XA TUỔI NGỌC 1, 2, 3

* CỐ GẮNG KHÔNG NGỪNG CỦA DUYÊN ANH

Không mua được TUỔI NGỌC số 1, 2, 3 bạn cứ mua số 4 đi, ngày gần đây sẽ tái bản TUỔI NGỌC 1-2,3 để bạn đủ « cô léch sông ».

Tuổi Ngọc phát hành mỗi thứ sáu

phan nghị

XUÂN TỐC ĐO

Anh ta bèn hỏi :

— Thế nghĩa là thế nào ?

— Còn một cách duy nhất nữa là đi khạng nang như thế này Nhưng mà cũng khó, bởi lẽ lại cần phải biết trước rằng, người ta có khoái cái sự đi khạng nang của mình hay không đã. Và lại, như chú đã biết, tôi đâu có phải là một đứa phát mại bạn hữu. Một khi đã đi khạng nang thì đương nhiên là phải có sự tổ kê này, người nọ rồi. Làm như thế bần lâm. Tôi không thể như cái thằng khốn nạn nào đó. Ông Xếp mới vừa mới về nó đã vội vàng lấy điêm bằng cách : «Thưa xếp thẳng này là người của ông Ria, thẳng kia là của ông Lèo, còn thẳng nọ trước kia nó hồng hách mí lì người của Đảng Ta ghê lắm ! Xếp phúc bố nó đi cho được việc !» Tuy nhiên sau đó thì người ta cũng phứt nó đi.

Ông Si Gô Nho ngừng giây phút rồi lại tiếp tục tâm sự vụn :

— Đảng Ta là cái gì ? Nói thiệt ra thì Đảng Ta chả ra cái dếch gì hết !

Một câu nói quả thực là khó hiểu. Hóa cho đáng loong toong cứ nghệt mặt ra. Hẳn không hiểu ông xếp chữ bởi cái Đảng Ta là cái đảng của người khác hay là lại chữ chính ngay cái đảng của ông. Nhưng mỗi câu nói của xếp đều là khuôn vàng thước ngọc. Cái sự ra luôn vào cúi đã tạo cho hẳn một nếp sống phục tùng gần như mù quáng. Phục tùng và tán đồng là một chính sách hay ho nhất trong công cuộc tích cực bảo vệ nội cơm.

Bởi vậy hẳn đã gặt gù đề tỏ dấu hiệu biểu đồng tình cái sự chữ bới bằng quơ ấy. Rồi hẳn hỏi :

— Thế xếp đã biết đi đâu chưa ?

Ông Si Gô Nho chép miệng :

— Chắc là đi về một chỗ nào đó để ngồi chơi soi nước trong ít lâu. Ấu cũng là một cách để nghỉ xả hơi. Càng khoẻ !

— Xếp cho em đi theo với.

Ông Si Gô Nho lắc đầu :

— Ôc còn chả mang nổi mình óc, còn sức đâu mà lo hộ người khác. Nhưng chú thì việc gì mà lo. Chú cứ ngồi đây mà tiếp tục cái công việc vô thưởng vô phạt.

— Em thiết tưởng nếu xếp chịu khó chạy thì thế nào mà chả xong. Nghe nói xếp Huy sau khi bàn giao xong, chỉ về ngồi có năm sáu ngày rồi lại đi ngày một nơi khác cũng ngon đáo để. Ấy cũng là nhờ có cha Hòa Bình. Hay là xếp thử đến nói mí lì cha Xây Dựng may ra... Cha Xây Dựng cũng là một người chịu chơi lắm ả. Một bữa em đi ăn «thịt Nai đồng quê» có đụng độ mí cha ở đó.

Nghe đoạn, ông Si Gô Nho bèn gạt phật :

— Tôi đã ngã lên tận mang tai rồi! Những đứa nào thích dớp hít thì mới xoay sở ngồi lại, chứ tôi đâu có cần, đi đâu thì đi.

Sau đó dặng loong toong quay gót.

Và cái giờ phút tổng cựu nghênh tân đã tới.

Người ta cũng có đọc dít của dít kiếc, Một bài dít của như tấm ngàn bài dít của khác.

Và kể ra đi, dù rằng tội lỗi dầm dề, ăn cắp và có đôi khi ghê gớm hơn nữa, cũng được người ta suy tôn lên hàng anh hùng cứu quốc đã gom góp rất nhiều công lao vào công cuộc xây dựng xứ sở. Rồi người ta lại gán cả mẽ dầy lên ngực họ để tưởng thưởng cho cái công lao mà họ không bao giờ có

Thế rồi kể ra đi, trong lòng thì muốn chửi bỏ cái người đến thay mình, nhưng ngoài mặt thì vưỡn làm ra vẻ tươi cười để rồi nói lên những câu nói văn hoa, đẹp đẽ nhất, ra cái điều rằng mình rất bằng lòng trong sự ra đi. Tuyệt nhiên không có gì thắc mắc hay bất mãn hết.

Ấy cũng là còn khả trợ. Từ trong vòng 5,6 năm nay, các tay nhà báo ở xứ Mít này đã được chứng kiến nhiều sự kiện kỳ trong vấn đề bàn giao.

Có nơi người cũ k ông chịu bàn giao cho người mới, Họ áp dụng một chính sách lì lợm là cứ ngồi ì ra đấy, khiến cho anh mới cũng phát ngán. Không nhẽ lại

đi gây sít-căng-dan ! Mà gây sít-căng-dan thì chỉ tỏ cho bọn nhà báo được dịp khai thác và nhân đó chúng nó sẽ chửi cho ông mà.

Thế là anh mới nghĩ nát óc không còn cách nào hơn, đành phải đến nài nỉ anh cũ rồi đổ ngon đồ ngọt vậy :

— Thôi thì bác chịu khó đi Vũng Tàu hay Dalat nghỉ mát vậy. Đi đi dưỡng tinh thần trong một thời gian rồi bác lại quay về đây cộng tác mí chúng tôi. Cái phòng si-ông của bác là một phòng-si-ông chính trị. Trên nguyên tắc thì người ta phải thay bác, chứ thực ra bác cũng chẳng có lỗi lầm chi hết. Vậy thì trong khi chờ đợi, công xa bác cứ việc sử dụng, nhà của nhà nước bác cứ việc ở. Như thế để cho nó đẹp để cả đôi bề.

Mãi lúc bí giờ anh cũ mới chịu nghe lời và rời bỏ cái ghế đi nơi khác.

Lại còn có những trường hợp bàn giao theo kiểu «đám cưới chạy tang», tức là công văn nói về vấn đề bàn giao chưa gửi xuống mà cái anh mới đã lù lù dẫn xác đến để định thay thế.

Người ta cần phải tranh thủ thời gian để cho sớm được giờ phút nào hay giờ phút ấy.

Hóa cho nên, lão Si Gô Nho cũng biết thân biết phận lắm. Được ra đi xuôi sẽ như thế này là may mắn lắm rồi. Lão cũng chẳng còn ao ước gì hơn. Tuy vậy, dẫu sao, lão cũng cảm thấy một sự chán đời trong giây phút.

Thối thường hể chán đời mà trong túi lại sẵn tiền thì người ta hay đi tìm một sự du hí để giải khuây.

Thay đồ xong, Si Gô Nho lái xe vô Chợ Lớn và dừng lại trước ô-ten Khoái Lạc. Thưa đó là một căn nhà sầm rầm vĩ đại, có đầy đủ tư cách để xứng đáng là một nhà sầm quốc tế. Trước đây nó đã có một thời gian được dùng làm trụ sở cho một đám Cái Bang. Đám hành khất này đã ăn giấm nằm dề ở đây cả mấy tháng trời và tiền nong thì đã có vài ba ông to đầu dài thọ.

Thực ra thì người ta chỉ muốn lợi dụng mấy anh Cái Bang để làm một công chuyện chi đó. (Còn nữa)

THỢ LẮC MỞ BÚT

chăn, lẻ

SỰ THẬT TRẮNG TRỘN

Số Con Ong trước, ở trang 5, chúng tôi trích đăng hai bài ở nhật báo Tin sáng, một cái bỏ cáo của Công Luận và thêm lời bàn về vụ ông chủ nhiệm Công Luận tố thái độ dứt khoát với ông giám đốc trị sự báo này, Vì Con Ong đã loan sẽ nói tiếp. Và đây là đoạn... hậu của một sự thật. Xin đăng nguyên bài của ông Lưỡi Lê viết ở trang 1 báo Công Luận sau một ngày xảy chuyện chủ đuổi người làm vườn.

LÊ HIỀN HỒNG NÉ

« Quả thật là tai nạn nghề nghiệp » cho anh bạn Lê Hiền, Tổng thư ký Tòa soạn Công Luận, khi bị đồng nghiệp Tia Sáng... chơi một phát trên số báo hôm qua.

Chơi hồng trứng chỗ, buộc lòng L.L. phải lên tiếng «sửa sai» cái tin nói rằng «Chủ nhiệm Tôn thất Đình hành hung Tổng Thư Ký Lê Hiền.» Cả Tòa soạn Công Luận đều phát ngạc nhiên về cái tin này, vì từ ngày Công Luận ra mắt tới nay, ông Chủ nhiệm Tôn thất Đình không bao giờ có một «tiếng nói lớn» với ông Tổng thư ký Lê Hiền, chớ đừng nói chi đến chuyện... «né rồi chạy ra ngoài thoát nạn».

Báo hại suốt một hôm qua Lê Hiền phải trả lời «tò lỏ phôn» cho hồng biết bao nhiêu bạn bè và độc giả hỏi về cái môn... tương tượng ấy.

Sở dĩ có cái màn thanh minh thanh nga

này vì Lưỡi Lê cho rằng cái tin động trời đó đã... va chạm quá nhiều đến danh dự của me xừ Tổng thư Ký Tòa soạn Lê Hiền.

Cây viết Lê Hiền chưa hẳn một báo nào «chết» mà cũng là một cây viết không bao giờ «né» gì cả. LL phải viết ra cái chuyện này để tự hào... «lây» cái nước «cứng đầu» của Lê Hiền, mặc dầu anh ta rất... hiền với mọi người.

Nhân cái món trên, LL xin thay mặt Lê Hiền để cảm ơn các bạn bè, độc giả và cả các bạn đồng nghiệp cũng như Nghiệp Đoàn ký giả VN đã tới tận chỗ hoặc «tò lỏ phôn» hỏi thăm Lê Hiền,

Bất đắc dĩ, LL phải đưa một chuyện cá nhân đặt dưới mắt bà con.

Đó là tất cả sự thật. Một sự thật trắng trợn và chua sớt cho những ai tin trắng hóa đen. Con Ong xin đứng ngoài cuộc.

CÁI THỂ BẤT... BẤT KHẢ XÂM PHẠM

Một số bạn đọc trách Con Ong dạo này bớt hung hãn. Không dám mó d... nhà nước. Thương Sinh ngày xưa lửa phừng phừng, nav mềm nhũn, tình cảm đến hèn. ĐêHúcCần không dám húc cần nữa Vân vân... Rồi bạn đọc cắt gửi những bài báo đăng trên các báo do nghị sĩ. dân biểu chủ trương. «Thấy chưa họ dám chơi cả tổng thống lẫn thủ tướng.» Thấy rồi, vì họ bất khả xâm phạm. Nhà nước chỉ chịu chơi với ai bất khả xâm phạm thôi. Còn dân khờ rách không có tí thể lực nào trong tay, trừ cái bút chì, nhà nước không chịu... chịu chơi. Do đó, Con Ong cũng cóc thích chơi nhà nước. Bọn này thử có quyền

bất khả xâm phạm coi. Chơi tuốt mo. Chơi dù ba mươi sáu mốt. Chơi đứng. Chơi ngồi. Chơi lên. Chơi xuống. Chơi cho nhà nước mặt phờ râu. Nhưng ở cái thể bất... bất khả xâm phạm, Con Ong chơi thể là bay bướm, ngoạn mục, có kết quả rồi. Bạn đọc thương tình, đừng đòi hỏi... chơi một nhé ! Tranh đấu là để đạt thắng lợi. Con Ong đã nhiều phen tranh đấu và đã thắng lợi. Vậy đường ta ta cứ đi, hỏi bạn đọc kính mến !

THỢ LẮC SAIGON DIỄN ĐÀN ĐẶT TÒA SOẠN TRÊN CUNG TRẮNG

Vào ngày 9. 8 tới. Lại một tuần báo nữa ra lò lấy tên là SAIGON DIỄN ĐÀN do Trương Tuấn Vương Hữu Đức chủ chương cùng với sự hợp tác của các cây bút chịu chơi có hạng trong làng báo.

Nội dung SAIGON DIỄN ĐÀN nặng về Chính trị Xã hội và Khoa học, và... nhất là... móc lỏ.

SAIGON DIỄN ĐÀN sẽ khai hỏa số đầu.

— Vén màn bí mật cuộc gặp gỡ NIXON—THIỆU.

— Đòi lập với Chính quyền về 8 điểm phúc nghị quy chế Báo chí của TT Thiệu.

— Về Khoa học còn đi xa hơn cả Apollo 11 tức Apollo 12. SAIGON DIỄN ĐÀN sẽ đặt tòa soạn trên Cung Trăng... nhưng hiện giờ bọn Chủ trương đã xin phép hệ thống Con Ong và phát hành vào mỗi ngày thứ bảy mỗi tuần.

LẮM CÀM

NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cỏ Giám đốc chính trị Ma Cạo

Tân Lục Súc tranh xương

LTS : Trong kho chuyện cổ của nước ta, có một pho chuyện rất hay, nhan đề : «lục súc tranh công». Truyện tả lại 6 loài gia súc tranh công với nhau. Con nào cũng cho rằng mình có công hơn cả. Đó là chuyện ngày xưa.

Nhân bí đề tài, phái viên Con Ong bèn phóng tác lại như sau cho hợp thời trang. Đây chỉ là một câu truyện phóng tác. Nếu chẳng may các nhân vật trong truyện có giống một người nào, thì đó là sự trùng hợp ngoài ý muốn của tác giả, và của Con Ong.

Vào truyện : Ngày xưa, có một ông phú Hộ, vừa giàu tiền vừa lắm quyền hành nhất vùng. Mọi người đều nể sợ. Một hôm, phú ông buồn tình, bèn ra chợ mua một mớ gia súc về nuôi cho vui cửa vui nhà.

Sau mấy ngày thăm dò, phú ông vớ được sáu con vật tình nguyện làm gia súc. Sáu «nhân vật» đó như sau đây:

1— Trâu. «Hần» là một con trâu quý, vốn làm ruộng ở miền Tây. Cõ đeo một cái khánh bằng đất, rất đẹp.

2— Ngựa. Đó là con ngựa kỳ ở bên Tàu, thời chiến quốc, có hai loại ngựa rất quý, là ngựa kỳ ngựa kỳ. Loại ngựa này chạy khá mau, hí rất lớn chỉ phải cái hay đá hậu và vật ngã chũ.

3— Heo. «hần» là một con heo rất mập, hai mắt híp lại, không thiện mà cũng như thiện có biệt tài xuống đường chạy rông.

4— Gà. Đó là một con gà lông vũ một con gà gì không muốn ăn thóc, chỉ muốn ăn bạc.

5— Chó. hần là một con chó giữ nhà cho phú ông, nhờ ăn cơm thừa canh cặn, nên khá mập, đầu lơ thơ mấy sợi lông, để hay.

6— Dê. Đó là một con dê đực, nhưng trông giống như loài cừu. Lông đầu trụi gần hết.

Sáu con gia súc kể trên, tuy sống chung một nhà, cùng đớp cơm chủ, nhưng chẳng chịu nhường nhịn nhau. Thường cấu xé nhau như... loài gia súc!

Một hôm, nhân tiết cuối hạ sang thu, phú ông gặp một phát tài, bèn gọi bọn gia súc lại trước mặt mà phán rằng : nay ta có khúc xương, đũa nào xứng đáng, ta sẽ cho. Bọn gia súc sửa ăm lên, con nào cũng tự cho mình xứng đáng hơn cả. Phú ông bèn bắt chúng họp lại mà thảo luận, rồi cử

ra một con xứng đáng nhất, làm đại diện lãnh xương.

Y lệnh, 6 con gia súc họp bàn với nhau. Sau đây là nội dung cuộc thảo luận, tất nhiên thảo luận bằng thứ tiếng loài vật. Vậy mà phái viên con Ong ghi được, thế mới tài.

Mở đầu trâu tự đề cao :

— Trong bọn chúng ta, trâu này có công nhất vì chẳng những cấy ruộng cho chủ, mà còn để cho chủ cưỡi, chủ có địa vị như ngày nay là nhờ ta.

Ngựa hí lên một hồi, gai gai hai chân sau, rồi phát ngôn :

— Đáng lẽ ta vật ông chủ từ lâu rồi, nhưng số trời đã định, ta đành làm tôi cho ông chủ, ta mới có công nhất.

Heo mập in ỉt một hồi, giống như heo nái Hồ nai, nói rằng chẳng lẽ nào có khả năng xuống đường chạy rông, là chẳng lẽ có thực lực. Tao chuyên môn ăn cám viện trợ, mập lắm, chỉ có mình tao có thực lực.

Gà lông vũ bèn vỗ cánh phành phạch, gáy te te một hồi, nói rằng ta có công đánh thức những kẻ ngủ mê từ mấy mươi năm trước, ta có công đầu.

Đến đây, chó giữ nhà sửa lên một hồi nói rằng chỉ có ta trung thành với chủ từ bao nhiêu năm nay, chỉ có tao mới biết gặm xương.

Dê lông cừu sợ mất phần, bèn khoe rằng chỉ có ta mang sức cày ra ruộng ông chủ.

Sau một vòng khai mào, không khí hội nghị nóng dần lên, cắn nhau như chó với mèo.

Chó xủa : chỉ có tao đáng mặt giữ nhà, chẳng lẽ đòi vào ngồi đằng sau ông chủ tao cắn bỏ mẹ.

Trâu ngúc ngoắc cặp sừng nhọn : Có đũa nào to xác bằng tao không ? tao lì nhất, năm Mùi, ông chủ cưỡi tao mấy ngày, khoái lắm.

Gà lông vũ lại vỗ cánh : phải có tao nhà ông chủ mới sang, đũa nào tranh, ông gáy cho cả nước biết.

Ngựa hí một hồi : đũa nào tranh ông đá bỏ mẹ, ông dám đá cả Tướng mắt lồi, tụi bay ông coi như cục đất.

Heo mập kêu eng éc : đũa nào tranna phần của ông sẽ xuống đường phân phối.

Dê lông cừu lớn tiếng ; Chúng ta là anh em, đừng cắn nhau nữa, chỉ có mình ta là xứng đáng, xin ơn trên phù hộ chúng ta.

Đến giai đoạn ba, lục súc không tranh bằng mõm nữa.

Ngựa ký đá heo mập một phát, heo mập chạy bình bình, đập phải gà lông vũ, gà kêu oang oác. Trâu mộng húc ngựa ký một phát vào ngay hông, ngựa ký ức quá chửi : Tam đại nhà mày, đồ phản cách mạng.

Trong khi ấy, chó giữ nhà chạy theo đít trâu sửa gâu gâu vài cái, lại chạy theo đít ngựa sửa gâu gâu.

Nhìn cảnh hỗn loạn, phú ông lắc đầu, nhăm nhe quãng khúc xương cho kẻ khác. Cả lục súc đều tình ngộ, vừa tiếc vừa thờ hất ra.

khôi đa «số.. ta»!

Trong lúc sơn hà vận giữa nghiêng
Môi thơm vẫn mấy miếng toong teeng
Chợ chiều, tôm cá nông ươn, thúi
Còn cứ thi đua nhầy nhặng lên.

x
x x

Rồi bèn phát lăm hieu hay ho
Khối... khối... liên... lưu thực đủ trò
Đếch biết cái thân ruồi muỗi lép,
Còn lâu mới đạt phận trai, cò !

x
x x

Ngọt nhét hai trăm ông với bà
Thượng thò, hạ thụt «mác» ba hoa
Phen này, ví xẻ làm đôi được
Nửa với quý cùi, nửa với ma.

x
x x

Cung nguyệt vừa đây tróc gốc đa
Cả lò thặng cuội đã ra ma
Xin can các trụ... vừa thôi chửi
Đa số gì ? Đa cái « số... ta » !

gãi háng

«Ngồi buồn gãi háng dái lán tẩn»
(trích lao trung lãnh vận)

mà không biết hay không dám phân đối kiểm duyệt là thăng hèn, thăng vô liêm sĩ.

Cái kẹt là ở đất nước khốn lịn này, những kẻ làm nghề viết văn, tuy là những nhà văn lớn như Võ Phiến vẫn không đủ ăn, nên ngoài cái nghề viết lách, còn phải đem thân đi làm công chức cho nhà nước Thông Tin. Làm việc cho nhà nước mà phải ký kiến nghị phân đối nhà nước là một cái kẹt lớn. Biết bao giờ những nhà văn An Nam có thể sống sung sướng hoàn toàn bằng ngòi bút của mình, dếch sợ thăng nào hết, nếu cần, có ký kiến nghị phân đối cả trời cũng không bận tâm.

Ông Võ Phiến là một công chức của Bộ Thông Tin, nhưng ở vào cái thế kẹt là còn ôm đồm thêm nghề văn nên đành phải ký kiến nghị phân đối Bộ Thông Tin. Nhưng Bộ Thông Tin cũng vào cái thế kẹt nên phải cách chức ông Võ Phiến. Nếu không, tất cả các công chức khác cũng bắt buộc ký kiến nghị phân đối tùm lum, đã đảo chính cái cơ quan mình đang phục vụ, thì còn đâu là « dân chủ pháp trị ».

Ai cũng kẹt cả, muốn ch o khôi kẹt, theo Gãi Sĩ, chỉ bãi bỏ mẹ nó cái chế độ kiểm duyệt

(Xem tiếp trang 5)

PHÂN THÂN

Làng văn đang xôn xao về vụ ông Võ Phiến Đoàn thể Nhơn bị nhà nước Thông Tin mượn cái chức Chánh sự Vụ Sờ huấn luyện. Số là cách đây mấy tháng, có một trăm kẻ làm nghề viết lách, đã lập một kiến nghị phân đối ông nhà nước Thông Tin vẫn duy trì chế độ kiểm duyệt sách. Dân viết lách bèn dụ dỗ ông Võ Phiến ký vào kiến nghị. Ông Võ Phiến cũng làm nghề viết lách, nên tất nhiên phải ký. Nhưng ông Võ Phiến cũng là ông Đoàn thể Nhơn, Chánh sự vụ của Bộ Thông Tin.

Nhà nước Thông Tin thấy một nhân viên cao cấp của mình ký kiến nghị phân đối mình, thì dếch chịu được. Mày đã phân đối ông, ông cũng phân đối mày, ông cách chức mày cho biết tay. Thế là ông Võ Phiến mất mẹnó cái chức Chánh sự vụ, tuy chẳng thơm tho gì, nhưng cũng tạm đủ để bảo đảm niếu cơm của vợ con.

Thấy một đồng nghiệp bị cách chức, những kẻ cầm viết nhao nhao bênh vực ông Võ Phiến, cho rằng nhà nước Thông Tin đã không phân biệt nhà văn Võ Phiến với ông Chánh sự vụ Đoàn thể Nhơn.

Trong vụ này Gãi Sĩ thấy cả Bộ Thông Tin lẫn ông Võ Phiến đều bị ở vào thế kẹt.

Ông Võ Phiến viết văn, không thể không ký tên vào kiến nghị phân đối kiểm duyệt. Thăng nào viết văn viết báo

CẤM NHẬP CẢNG XẼ SAU KHI TẶNG THUẾ PHÂN XUẤT QUÂN BÌNH

Từ lâu Con Ong đã tha nhiều cho Bộ Kinh tế. Trong vụ Daihatsu, sớ dĩ Con Ong làm trăn, chỉ vì công việc làm ăn của Bộ Kinh tế lộ liễu quá, bần quá. Nếu vì lộ liễu, vì bần nề làm giàu cho người Giao Chỉ chúng ta thì Con Ong toa thứ. Vì tiền vào tay người Giao Chỉ chẳng sớm thì muộn, cũng được phân phát cho tất cả anh em chúng mình xài chơi. Nhưng vì tiền của Daihatsu vào tay ông Tây. Mà ông Tây tài không tin ông Hưng Đạo, Quang Trung, nên đòi ra ngoài thành những ông khác. Chỉ vì vậy mà Con Ong mới làm một suất "tổ" đại quy mô.

Nhưng bây giờ, ông Kinh Tế đã làm một việc thổi chửi không nổi. Tuy rằng ông đã "phi lộ" bằng những lời chiến tranh chính trị, nhưng chỉ là một thứ "cục te, cục tác" hạng bét, Ông nói rằng tặng thuế phân xuất quân bình để đánh vào hàng nhập cảng, sớ dĩ phải tặng thuế như vậy để trả lương cho quân nhân, công chức bắt đầu tăng lương cho tháng 7 năm 1969.

Lương có thấy tăng gì đâu. Lương tháng 7, mấy tháng làm việc nhà nước, nghĩa là những tháng cầm chỉ m cho chó đá, vãn y nguyên. Và ông kinh tế đã để lộ âm mưu trong việc không cho nhập cảng xe, dù là xe bốn bánh, hay là xe hai bánh. Thị trường bán xe tăng lên từ mười ngàn tới một trăm ngàn một chiếc xe. Ông Kinh Tế lấy cớ rằng hàng Tôn kho còn quá nhiều, không thể phi ngoại tệ nhập cảng xe.

Sau vụ cháy nhà "cấm nhập cảng xe" của ông Kinh tế, Con Ong chúng tôi thấy ngay bộ má

chuột của ông Kinh Tế. Ông tặng thuế phân xuất quân bình? .. Đồng ý!.. Nhưng ông cấm nhập cảng xe thì làm gì còn phân xuất quân bình để cho ông tăng và thu lợi. Tăng lương công chức, quân nhân? .. Nhưng tới hôm nay chưa được lãnh lương mới!.. Cả hai việc làm của ông chỉ đáng để cho những người biết nghĩ, những người có một tí tí "chất xám" ở trong đầu ở cái xứ này, muốn chửi ông vài ba tiếng cho hả lòng tức giận.

Con Ong chúng tôi đã ngoảnh mặt làm ngơ cho ông nhiều thứ rồi. Từ vụ xe buýt, Nước Tây Đức đã viện trợ cho chúng ta rất nhiều xe buýt hiệu mercedes nhưng ông không cho nhập cảng và nhập quan. Rồi mua xe buýt Đại Hàn, một thứ kỹ nghệ chỉ sản xuất "xú lít xăng" của Nhật và Đức. Để cho công nhân xe buýt bây giờ bơ vơ, thất nghiệp. Tội của ông nhiều lắm, ông có biết không?.. Máy sản xuất phân bón của bạn chúng ta viện trợ, ông để nằm rí sét ở bên kho Thương cảng, để cho ông có thể cho nhập cảng nhiều phân bón. Tội cũng nhiều lắm, ông có biết không?..

Ông đồ tội, việc chưa có lương mới cho quân nhân, công chức vào mấy ông dân biểu?.. Người dân chúng tôi, tuy ngu dốt, không bằng lòng với người đại diện của mình, nhưng cũng được phép cãi lại. Rằng ngân Sách năm 1969, đã được các ông dân biểu chấp thuận đâu, mà vẫn điều hành thật đẹp cho tới bây giờ gần hết tháng cũng được phép cãi lại. Rằng ngân Sách năm 1969, đã được các ông dân biểu chấp thuận đâu, mà vẫn điều hành thật đẹp cho tới bây giờ gần hết tháng cũng được phép cãi lại. Rằng ngân Sách năm 1969, đã được các ông dân biểu chấp thuận đâu, mà vẫn điều hành thật đẹp cho tới bây giờ gần hết tháng cũng được phép cãi lại.

ủa" của các ông d... , chớ cũng không nghĩ được.

Lời tuyên bố tăng lương và bắt đầu vật giá leo thang từ tháng năm, đến nay đã là tháng tám. Đã gần ba tháng rồi. Người ta không thể nhịn đói nhiều tới ba ngày. Ba tháng và ba ngày, ông kinh tế nếu không trả lời được, chúng tôi hứa sẽ làm nhiều chuyện tới nơi tới chốn. Mà chúng tôi không giống ông kinh tế, đã nói là phải làm. Trân trọng chào ông.

PHONG VIÊN MA TIT

Ô. Thái Tá cật trời

Ở Cao Thắng nhờ ông Tí

TIN CON ONG: Kể từ 2 tháng nay đồng bào hẻm 60 đường Cao Thắng bị một quan Thái tá mới nhập tịch hẻm làm tình làm tội, Đồng bào cư ngụ trong hẻm cứ ngỡ là Quan chỉ cần "trình diện ra mắt" có nhiều đó. Ai dè càng ngày quan càng tác tệ, quan chửi chó mắng đàn bà con nít thậm tệ.

Ngày gần đây nhất, vì muốn tỏ oai quyền Hoa lá cành, quan đã huy động con hầu đầy tớ và cả phụ nhân ra làm công tác cộng đồng bắt đường nước chảy. Dân trong hẻm được một phen "lội nước" trẻ con thì được cơ hội thả thuyền giấy...

Trước hiện trạng này... quan và Phu nhân lấy làm thích thú lắm lắm, cả ngày cứ vén môi cười tở tở. Đã thế quan cứ dành chỗ nước không thể xâm nhập mà đậu xe chệnh ềnh ở chỗ khô. Báo hại bà con trong hẻm cứ phải lội nước lôm bôm như vịt.

Kính gửi.
ÔNG MINH VỒ, Chủ
tiệm "Con Ong".
SAIGON

Nhân danh những người "yêu" "Con Ong" của ông tha thiết như tha thiết ghét những kẻ trí thức hầu hạ và trí thức lưu manh ở cái xã hội Vietnam ta này, tôi gửi kèm đây một bài gọi là đóng góp với Con Ong một mũi chích thiên hạ cho chừa bớt những ba hoa lợi dụng.

— Ngày 27.7.69, Việt Nam Nhân xã Cách Mạng Đảng tổ chức một Đại Hội để giới thiệu Ban chấp hành tỉnh, Thị Bộ Tuyên Đứcl Đalat và công khai ra mắt quần chúng xứ lạnh tại một rạp hát ngon nhất Đalat

Đã từ lâu người dân Đalat nay mới lại thấy một Đảng chính trị hoạt động vung vít trước dân chúng, do đó, Đại hội đã mời gọi được một số quan khách, và tham dự viên quen thuộc có vẻ đông đông.

Trong đại hội, phần chính là bài xuất ngôn của đồng chí C. T Trung Ương nhân xã đảng, với phong độ của một cựu Bộ Trưởng, đồng chí Cử tịch đã xuất ngôn một cách khá lưu loát, gần một giờ đứng trước micro trình bày và quảng cáo thành tích, uy tín của đảng từ Âu sang Á, từ mũi cà chua, xin lỗi, cà mầu đến sông bến Hải, VN Nhân xã CMB đã có những cơ sở và tổ chức rất chặt, rất thơm, trong nước thì có đủ mọi thành phần no, đói tham gia và ngoại quốc thì có những ông Tổng Thống Đại sứ ủng hộ và viết thư hỏi thăm sức khỏe Đảng đều đều. Chứng tỏ Đảng của ông gần lắm, chính nghĩa đây trái đất. Có điều dân Đalat khi nghe ông nói đả lập trường và đường lối đấu tranh của đảng ông thì ngỡ rằng ông Đại diện cho chính quyền Trung ương đi giải thích và "ca hát" về những sáng kiến Hòa Bình của Chính phủ hiện nay. Ông nói những sáng kiến Hòa Bình ấy rất hợp với đường lối và lập trường của Đảng ông, và có thể ông sẽ lấy đó làm mục tiêu tranh đấu. Một cụ già ngồi gần tôi trong buổi Đại hội hôm đó ghé tai tôi hỏi, Bị Đảng của ông này (VNNXCMB) là đảng... đi theo voi sao, mang tiếng là một đảng có chính nghĩa mà lập trường và đường lối tranh đấu lại phải chờ Chính phủ nói trước rồi mới nói sau thì nghĩa lý gì? Tôi trả lời: Thừa

cụ cháu chịu không biết, nhưng nếu họ rành và đi theo được thì cũng nên lắm, vì bây giờ thiếu gì "Bá mịa". Mang tiếng là người quốc gia chả ăn bá mịa quốc gia thì mai mốt thắng

Cộng sản nó đội "nốt" mò vào ăn mất cũng ồng. Cụ già làm bầm: Thế thì thắng chớ nào chả lập đảng được.

Rồi đồng chí chủ tịch nói thêm: Cộng sản có chính nghĩa, CS có cán bộ, CS có hậu thuẫn dân chúng thì Đảng ông cũng có chính nghĩa, có cán bộ và có hậu thuẫn của dân chúng thì ông chống cộng một cách ngon ơ, cam đoan thành công, đạt thắng lợi cuối cùng. Dân Đà Lạt xin đề nghị Chính phủ nên giao công cuộc chống cộng lại cho đảng Nhân xã vì họ có đủ đồ nghề "ba mặt giáp công" như kẻ thù thì há gì họ không thắng cộng sản, chấm dứt tụt xuýt mặc dù ông công nhân CS có chính nghĩa trong khi mọi người Quốc gia ai lại không biết cái chính nghĩa của CS là

thứ chính nghĩa lừa bịp. Đảng trường mà ăn nói thế thì có lúc vỡ mặt. Đều phần kết luận, ô. kêu gọi mọi người đoàn kết và hy sinh, xung phong chiến đấu về cả quân sự lẫn chính trị, dân Đalat lại muốn hỏi ông hiện đã có bao nhiêu người trình diện nhập ngũ đúng kỳ hạn? Và đã mấy ai biết tiền tuyến ra sao chưa? Nếu ông trình làng đảng goàng sự hy sinh của mình trước thì chúng tôi cam đoan xin vô Đảng của ông cả... thành phố Đà Lạt, bằng không thì xin mời ông đi thuyết

trình chỗ khác. Chúng tôi căm thù CS lắm và rất ao ước có cơ hội để hạ đo ván chúng nó, nhưng chúng tôi cần những môi trường có "thực lực" hướng dẫn chứ không cần ai ba hoa ngoài miệng. Ước mong sẽ được tham dự nhiều đại hội kế tiếp của ông nữa.

DÀI VỜI
L.T.S. - Trên đây là một bức thư của độc giả tại Đalat nhân xét về một lãnh tụ thời thân tở Cần Lao. Con Ong xin đảng nguyên văn không thêm bớt và cũng không có lời bình

Sống trong xã hội thối nát, bần thiêu, nhiều nhượng hiện tại, bạn chỉ còn hai cách giải thoát:

1) Đọc: THƠ XIU TÚ KẾU
2) Tự tử.

— Tùy bạn, hãy lựa 1 trong 2 cách trên. Bạn không muốn đọc thơ xiu cũng được.

— Phát hành cuối tháng 8.

Gãi háng

(Tiếp theo trang 4)

Sách là yên chuyện. Ba chục tờ báo mỗi ngày ra một lần mà còn bỏ kiểm duyệt được, tại sao lại không thể bỏ kiểm duyệt sách?

VĂN NGHỆ ĐÔNG Y

Một vấn đề khác cũng thuộc lãnh vực là nhà báo "hạt mít" Thanh Chiêu đặt vấn đề với cụ Mai xá Lợi, Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Văn hóa. Vấn đề đặt ra là: Đông y có thuộc bộ môn văn nghệ không? Tại sao không cho mượn trường Quốc gia âm nhạc để nói chuyện về thanh niên, với lý do nơi này chỉ dành riêng tổ chức các cuộc trình diễn văn nghệ, mà lại cho Đông y mượn đề hội thảo?

Nhà báo Thanh Chiêu làm chuyện thấy mẹ! Đã làm lớn trong một chế độ Pháp trị thì muốn như thế nào, át sẽ nên như vậy. Khi cụ lớn muốn đông y là văn nghệ, thì đông y là văn nghệ. Và dù đông y không phải là văn nghệ, nhưng cụ lớn cứ cho mượn nhà, thì đã chết ai đâu, "việc nước như việc nhà" làm gì chả được, có thể mà cũng đặt vấn đề!

LÀM CHUYỆN

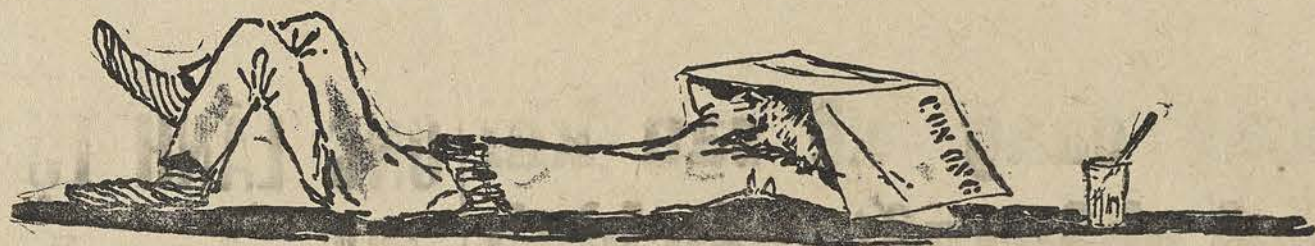
Ông Nghị sĩ Trần văn Lâm thật làm chuyện. Ngoài việc định mần thịt voi trắng dâng cho đức ông, Nghị Lâm vừa làm thêm một phát chả có gì là ngoạn mục. Nghị Lâm kể rằng ông đi lại khắp nơi, và dù đường quốc tế hay quốc nội, hãng E Đại Ngu cũng bết nhất thiên hạ. Ông gửi cho báo chí một bạch thư, lo ng trọng cứ y như là tuyên ngôn trước hiện tình đất nước. Ông kể tội E Đại Ngu bần thiêu như chuồng heo, ăn uống dơ dáy, tiếp viên què một cục v.v..

Kể tội xong, ông còn kêu gọi quốc dân đồng bào nếu ai có những tài liệu bệ bối của E Đại Ngu, cứ gửi cho ông, ông sẽ mở một văn phòng thưởng trực đặc trách chơi E Đại Ngu. Ông làm như cái chính nghĩa vĩ đại nhất của thời đại chúng ta, là chơi E Đại Ngu.

Con Ong vốn là "kẻ thù không đội trời chung với E Đại Ngu", nhưng khi thấy một ông Nghị lớn mở chiến dịch chơi E Đại Ngu, thì dèch chịu được.

Người ta đồn rằng ông Nghị Lâm chơi E Đại Ngu kỹ như vậy, vì ông đang định xin mở một hãng "E" gì đó, để cạnh tranh với E Đại Ngu.

Nếu tin đồn trên đúng sự thật, Gãi Sĩ đề nghị nên chọn tên là "E voi trắng".

CÁI KÈ ĐÈ NGÔNG

ÔNG BÌNH VỚI

Cả một tuần lễ nay, tôi bị ám ảnh vì một câu chuyện. Không biết tôi đã được nghe câu chuyện này từ bao giờ. Đã lâu lắm rồi, tôi quên cả tên người kể chuyện. Câu chuyện ấy, như một chuyện cổ tích, và bây giờ mỗi khi kể lại, người ta phải bắt đầu bằng hai tiếng ngày xưa...

Chuyện ấy là chuyện «Rung cây dứa ? Ở một hòn đảo nhỏ vùng biển Thái Bình Dương, có một tục lệ. Hàng năm, cứ tới một ngày đẹp trời nào đó, người ta tổ chức một ngày lễ lớn, có nhảy múa, có ăn uống, rồi ngày tàn của buổi lễ là một cuộc chơi. Người ta đã đưa các ông già ở trên hòn đảo nhỏ ấy lên ngọn cây thật cao, rồi ở phía dưới, những người còn trẻ xúm lại, rung mạnh cây dứa. Trong một thời gian ấn định, nếu ông cụ già ôm chặt thân dứa, không bị té xuống đất, người ta sẽ lại rước về nhà, nuôi thật kỹ để chờ cuộc vui năm sau. Nếu không còn ôm được thân dứa, rớt xuống đất thì tất nhiên là sẽ đi một đường sơ mi gỗ. Hàng năm, vào những dịp lễ lớn như vậy, ít nhất cũng phải có tới vài ba chục ông già, buông tay rời khỏi thân cây dứa, tức là đã buông tay không còn bám víu vào cuộc đời. Và hòn đảo vùng Thái Bình Dương xa xôi, hẻo lánh ấy, đã vắng một thứ giầy leo, ấy là tuổi già và cõi thọ.

Nghĩ tới chuyện «Rung Cây Dứa», không phải là tôi thù ghét gì tuổi già... Tôi vẫn kính trọng tuổi già. Theo quan niệm của tôi, trong một gia đình, phải có tiếng ho của cụ già, tiếng khóc của con nít, tiếng máy khâu của người vợ và tiếng giầy bước mạnh của người chồng, đó mới thật là hạnh phúc, một thứ hạnh phúc nở trong một xã hội tự do và bình đẳng... Tôi chỉ phản đối việc, những cây cò thụ đứng sừng sững, dơ cành lá ra che hết cả ánh sáng mặt trời, để cho những cây non mạnh mẽ, không có lấy được 1 khoảng đất để vươn lên.

Cách đây một thời gian khá lâu, tôi đã ngồi một buổi tối, nói chuyện với anh Cừ, người phi công đã oanh liệt «thầy» vào Dinh Độc Lập chục trái bom, và nã vào phòng Bà Cố vài chục trái rốc két. Anh cũng đã có nhiều tư tưởng khác lạ, mà tôi tạm đặt tên là tư tưởng «rung cây dứa». Muốn cho xã hội này khá hơn, lành mạnh hơn, phải đào thải hết lớp người cũ. Những kẻ nào mình thấy rằng bất tài mà cứ thích gây loạn, thích chỉ huy nhưng chỉ có thể làm một thứ chỉ huy hạng bét, cần phải loại ra khỏi cái xã hội này. Tôi hỏi :

— Nhưng rồi anh tính để cho họ ở đâu ?..

Anh đã trả lời với một khuôn mặt lạnh :

— Kiểm cách mà đặt chúng nó nằm xuống đất, chứ còn phải đưa chúng nó đi đâu. Nếu cần, có thể tổ chức tang lễ linh đình, trong thế, cũng được đi... Nhưng điều cần là phải làm thế nào cho chúng nó vắng mặt đi...

Trong một giây phút bốc đồng lúc ấy, tôi đã đồng ý với anh. Tôi nghĩ tới công cuộc bắt từ nha phiến trên đất Phù Tang. Chỉ

trong ba tháng, Nhật đã làm cho đất nước của họ không còn bóng dáng một người ghiền á phiện. Nào có khó gì đâu ?.. Mời các đệ tử của Phù Dung nướng tử, lên một chiếc tàu cũ, nhưng đã được trang hoàng lại, hút một vài ngày thật no đủ, rồi kéo ra ngoài biển khơi. Một trái thủy lôi cho nổ tan xác là đã gửi hết tất cả các tiên ông cho Thần Hà Bá. Và chỉ cần một vụ như vậy, cũng đủ làm cho xã hội bớt đi một loại người sống tầm gửi, sống nhờ, sống bám vào thiên hạ, và làm hủy hoại xã hội đang cần phải làm cho đẹp, cho thom.

Với câu chuyện «rung cây dứa», tôi nghĩ rằng phải hiểu theo nghĩa khác. Không thể nào vô nhân đạo như giống dân trên hòn đảo nhỏ vùng Thái Bình Dương. Ở xã hội mà tôi sống hôm nay, còn rất nhiều ông già, già quá. Chưa tới bốn mươi tuổi mà đã kể như già. Một loại ông bình với trong truyện của Phan Khôi, Mang treo lên cây đa, cây đề, lợi dụng cái âm u huyền bí của cây cổ thụ ấy, để dọa đàn bà con nít. Chết với ở trong bụng đã đóng thành cục, càng ngày càng đặc sệt. Treo càng lâu ruột càng đặc. Rồi tới một ngày, chiedo các cái miệng bình với, mà không có ruột. Cái loại người ấy, thấy đứng như câu thơ «càng sống càng tồi, càng sống càng bé lại...»

Cây cổ thụ thì phải đốn, chứ không thể rung như «rung cây dứa». Vì có hàng trăm, hàng chục người bám lấy cây cổ thụ mà rung, cũng không làm rớt được những ông bình với treo lủng lẳng trên cây, dù chỉ bằng những sợi giầy mỏng manh, dễ đứt. Đốn ngã gốc cây cổ thụ, các ông bình với sẽ rụng nhau rơi đổ ngổn ngang, xô nhau mà nằm la liệt, tan tành.

Tôi là một thằng lính... Cái may mắn của tôi là được phục vụ trong một quân chủng còn rất trẻ. Nhưng vẫn còn sót lại những ông già, nằm như những ụ đất, rất cản trở sự lưu thông, nhưng vì đã quen mắt, quen tai, nên những ụ đất đó vẫn cứ nằm yên, nằm hoài hoài không nhúc nhích. Thoạt đầu, tôi cũng tưởng rằng những thứ nằm yên, bất động thì vô hại. Nhưng tôi đã nghĩ lầm... Vì cái ụ đất đó cao quá, đứng từ xa đã nhìn thấy, thành ra làm cái đích cho mọi người. Chúng ta đi mau đi mạnh, đi cho hết sức mà làm gì ?.. Rồi tới cái ụ đất, cũng bị cản đường, không thể tiến thêm được bước nào. Thì ta cứ việc nhân nha, vừa đi, vừa chơi... Một ngày, hai ngày một tháng, một năm... rồi thế nào ta cũng tới chân đèo. Tới sớm rồi nghỉ sớm, nào có ích gì, hay là lại tạo cho mình một khoảng thời gian trống rỗng, rồi đâm ra yếm thế, chán đời, chủi thề, văng tục. Đi đâu mà vội, mà vàng, mà vấp phải đá, mà quàng phải giầy ?..

Rung cây dứa... Đã đến lúc chúng ta rung cây dứa hay chưa ?.. Tinh thế này đã nặng lắm rồi. Cái âm ý của chiến tranh hôm nay đã bắt chúng ta phải nghĩ tới những giây nghệt thờ của 1 cuốn phim trinh thám. CS vẫn là một kẻ thù đáng ngại, rất ưa giăng nghĩa những gì xảy ra trong chủ nghĩa bột phát. Ngày hôm nay còn là một hạt thóc, ngày mai hạt thóc này mầm, đã có một tên khác là cây mạ. Ngày hôm nay còn là 1 quả trứng, nhưng ngày mai nở ra, đã có một cái tên khác là con

gà. Trong thời gian này mầm hay nở hạt thóc hay quả trứng, đều ở trong tình trạng âm thầm, lặng lẽ và có cái nóng âm ý như hiện nay. Tôi đã quá bị quan rồi chăng ?.. Nhưng không thể nào cứ ngồi lặng nhìn, để rồi một buổi sáng, mở cửa bước ra đường phải bàng hoàng, ngơ ngác thấy «không thấy phố, không thấy nhà, chỉ thấy mưa sa, trên nền cờ đỏ...»

Những người đã cai trị xứ Giao chỉ của tôi từ bao nhiêu năm với lối đối xử của một mẹ chồng đối với nàng dâu. Hồi còn trẻ bà mẹ chồng đã chịu cảnh làm dâu. Tới bây giờ, lên chức mẹ chồng, sự cai trị nàng dâu sẽ tinh vi hơn và càng ngày càng đi tới chỗ hoàn hảo. Vấn đề thì cứ là một vấn đề đáng nói. Học trò cứ phải qua tất cả các câu mà các ông già đã phải đi qua, để cho khi mới qua hết bậc trung học, đã cảm thấy mệt mỏi, không còn chí tiến thủ. Mà cái xã hội này đâu có thể xây dựng nổi với những lớp người chỉ mới tốt nghiệp trung học ?.. Hình như các ông già không muốn cho lớp trẻ tiến xa hơn để còn có thể huỳnh hoang tuyên bố rằng người đời sau không thể nào bằng được người thời trước. Ôi, nếu như vậy thì nhục cho đất nước này quá.

Trong suốt cả cuộc đời tôi, tôi đã bắt được một kinh nghiệm. Cứ hề công việc gì mà tôi làm ào ào, không cần suy tính hay nghĩ ngợi, thì việc ấy thế nào cũng thành công. Còn việc gì mà tôi mất vài đêm suy nghĩ rồi mới làm, thì y như là đụng phải một thối, bại chua cay. Mà cái chua cay nhất vẫn là cái tiếc thời giờ mà mình phải dành ra suy nghĩ. Thành ra, càng nhiều tuổi, tôi càng thành một kẻ liêu lĩnh, thích mạo hiểm, khác hẳn với thời còn nhỏ. lúc nào cũng rụt rè e ngại. Mà lớp người cùng tuổi với tôi, phần đông đều như thế cả.

Lời Bàn Thống nói với Lưu Bị : « Trong lúc thiên hạ nhiễu nhương này, đao tranh cường, tranh thắng, không phải chỉ có một đạo. Nếu cứ bo bo giữ lễ thường, thì một thước cũng không tiến nổi. » Tôi thấy có rất nhiều người chỉ bo bo giữ lấy lễ thường. Không dám làm những việc phi thường. Vì con người của họ, được đào tạo trong những nguyên lý và nguyên tắc, làm sao có thể thoát ra khỏi cái chật hẹp của bốn bức tường.

BAT BƯU LÈNG XÀ CHO BÁO CHÍ

Cách đây mười ngày, làng báo được một tin mừng quá cỡ: một « mơ nuy » mới cho báo chí đã được chuyển từ Dinh Độc Lập qua Viện trên Viện dưới, với món « bát bửu lèng xà » ngon tuyệt là ngon!

Theo cổ lệ, nếu như hai Viện không chê, món « bát bửu lèng xà » đó sẽ thành thức ăn hàng ngày cho báo chí dùng thay cơm trắng, cơm « tự do ».

Mà Hai Viện không chê là cái chắc rồi! Mặc dù sau khi « mơ nuy » bùng qua, có vài vị ở Viện trên Viện dưới rên lên oái oái, nhưng kinh nghiệm về cái « mentalité » khả kính của quý vị mọi người đã biết trước rằng, đến cuối tháng này khi hai nhà họp lại để bàn nên chê hay không chê, thế dèch nào cũng lại có vô số vị xin phép đi vắng (đi với vợ con, hay với mèo ra Cấp lên Đà Lạt?), để rồi cuối cùng những người ngồi lại lèo tèo có muốn chê cũng hóa ra... không chê!

Vì thế ngay từ lúc này, làng báo có thể chuẩn bị ăn mừng món « bát bửu lèng xà » được... ô kê! chào ôi! mới thoát nghĩ tới « bát bửu lèng xà », dân làm báo đã cảm thấy mát lòng mát dạ, chưa ăn đã muốn no rồi!

Này nhé! chỉ cần kê sơ sơ cái « bửu » 23 mới như sau « Báo chí không thể bị truy tố khi trường thuật hay đăng tải trung thực và ngay tình:

— Các cuộc thảo luận công khai tại các diễn đàn Quốc Hội hay trong các Ủy Ban Quốc Hội.

— Các bài tham luận, thuyết trình hay phúc trình đã được đọc trong các phiên họp công khai của Quốc Hội, mọi văn kiện không có tính cách mật hoặc kín do Q.H chính thức phổ biến miễn là không được phung hại tới danh dự cá nhân, an ninh quốc gia và thuần phong mỹ tục...»

Sơ cái món tuyệt cú mèo này xong, các bạn có biết con tạo sẽ xoay vần ra sao không? Tự nhiên, nhà trên nhà dưới biến thành 2 cái rạp chiếu bóng giống như rạp Family thời xưa thờ xưa ở Hà Nội chiếu những loại phim do

Douglas Fair bank Senior và Charlie Chaplin đóng, nghĩa là có hình người ngoạ nguyệt nhưng không có tiếng nói.

Lúc bấy giờ sẽ có mấy chục mang ký giả nghị trường được phép ngồi chơi soi nước, hoặc là được ông chủ

báo « cảm ơn » rồi rít, vì các ông chủ thấy rằng chẳng có gì sũa bằng chiếu nguyên văn những cuốn phim âm (négaif) của Hãng Vê tê Ích nhà Nước, khỏi lo vác chiếu ra tòa, tốn tiền mượn thầy cái như những trường hợp chiếu phim dương (positif) do các phóng viên của mình quay.

Dĩ nhiên, trong số các minh tinh ở Viện trên Viện dưới, có nhiều vị trời sinh ra chỉ để đóng phim câm, nhưng cũng có nhiều vị ưa đóng phim có tiếng nói hơn. Những vị này nếu bị đóng phim câm mãi, có khi phát chán xin giải nghệ, lúc đó hoặc là cả hai phim trường sẽ quay toàn phim câm, hoặc ngành điện ảnh sẽ bị tan rã!

Đấy mới sơ tạm có « bát bửu lèng xà » đã khoái ti như vậy huống hồ ngón đã « pát pừu » thì sướng quá trời rồi, vì sẽ có thêm nhiều loại ký giả khác, kể cả thị dịch cũng sẽ được... cảm ơn!

Lúc bấy giờ, cơ quan Vê Tê Ích bỗng trở nên quan trọng bao nhiêu nhân tài trong làng báo sẽ quy tụ cả về đây để được làm ký giả nhà nước, khỏi lo bề nổi cơm bát từ, Vê Tê Ích sẽ thành ra lớn mạnh hùng hậu không kém gì UPI, AP, AFP, Reuter, và sẽ độc quyền hướng dẫn dư luận theo đúng « sens unique » đỡ lo tai nạn xe cộ như trên những con đường hai chiều

Đồng thời, dân làng báo trong sự cạnh tranh sinh tồn rồi cũng phải này ra nhiều sáng kiến mới. Các tiêu thuyết gia viết feuilleton rồi sẽ được các chủ báo trải chiếu hoa từ tòa báo đến nhà để mời cho bằng được. Kể đó là những ký giả chuyên về các môn linh tinh xoe dụ đồ đàn bà, con gái, trẻ em như các mục Phụ Nữ Nhi Đồng, Kịch tràng, tân nhạc Xi Nê v.v...

Rất có thể sẽ có những tờ báo toàn là những món « ăn chơi » và tiêu thuyết, nhưng có đính kèm một xấp phụ bản Vê tê Ích, dành riêng cho những ai ưa đọc tin tức và bình luận. Làm như thế, có khi lại tiện lợi, vì các báo khác có trình bày kiểu cò, ba cột, bốn cột hay tám cột đi nữa, nhưng nội dung rồi cũng... ở đời chỉ có thế mà thôi! như thế có khi lại hóa hay, vì « đầu phải báo nào cũng giống báo nào ».

Cũng đừng quên rằng vạn vật tương quan, làng báo được hưởng nhân nhà sung sướng như vậy ắt hẳn cũng có nhiều người, nhiều ngành khác được vui lây. Tỉ dụ như có nhiều độc giả trước đây vì tò mò phải đọc tới vài ba tờ báo để được biết đủ tin tức, bây giờ chỉ cần một tờ cũng đủ chán, đỡ mất khối thời giờ, và cũng đỡ tốn tiền.

Tỷ dụ như giấy báo cũ trước đây bán được giá cao, hơn hai chục đồng một kí, rồi đây báo cũ sẽ chất đống, giá tự nhiên phải hạ xuống chỉ còn độ mười đồng. Các tiệm tạp hóa dùng báo cũ góí đồ được mua rẻ, chắc hẳn cũng sẽ bán hàng rẻ hơn cho dân tiêu thụ, mỗi gói đậu phộng rang, mỗi gói ô mai chẳng hạn biết đâu sẽ chẳng thêm được năm mười hột, hoặc vài ba viên.

Chỉ cần khê thay đổi « mơ nuy » như thế, tất cả bản dân thiên hạ cùng vui vẻ, tại sao bà con ta

lại không há họng ra hoan hô thật to « Pát pừu lèng xà oản sôi ! » (vớ những bà con nào chưa rành tiếng Tàu xin thưa ngay, oản sôi tức là vạn tuế, là muôn năm đấy ạ)

Riêng bọn Con Ong. Sau khi hai viện tuyên bố không chê « Pát pừu lèng xà » bọn này sẽ hoan hỉ kéo nhau đi một vòng Ngã Ba chú Ía, Cầu Hàn để ăn mừng, rồi sau đó sẽ chia nhau đi kiểm mấỵ tiệm phở, xin bằng được cái chân bưng phở hoặc rửa chén để khỏi mang tiếng là ký giả thất nghiệp!

Ve chai

TRẦN BẠCH ĐÌNH

BÁN « DAO » CHÀO « KHUẢ ».

Giã từ bầy Ngựa hội hám — Giã từ chức vụ thăng Lãi. Giã từ nền For-Rent nhảm nhí. Tôi quyết định dời nghề đi buôn bán « ve chai » gặp gì mua nấy, gặp gì lượm nấy — Cái gì cũng được... biết đâu, nhờ hồng phúc đất nước ông bà. Tôi sẽ chẳng là chú Hỏa thứ 2 của Quốc gia này.

Điều tôi cần nhấn mạnh ở đây, những vật do tôi mua hoặc lượm được, đều đem trưng bày tại viện bảo tàng hoặc chuồng khỉ trong Thảo Cầm Viên Sài Gòn và nhất định không bán cho ai sót cả — Đứa nào nói xạo, cả lò nhà nó bị xử úé giống thằng Nguyễn Ngọc Phi Lu.

ÔNG GIÁO DỤC THỀ KHÔNG « THẤT TIẾT », BỔ ĐƯA NÀO TUYÊN TRUYỀN ĐỀ THI TỬ TÀI 2 BỊ TIẾT LỘ ?

Câu chuyện Thi Tú Tài cùng cuộc đi điếm hóa bằng Tú Tài... năm ngoái, mặc dù đã được khử trùng bằng D.D.T và ALDRIN 100 o/o nhưng mùi « hôi hám » vẫn còn phảng phất và chọc nhột ông Vảo Hóa.

Tôi chả hiểu đứa nào thổi mồm tung trái trứng thối loan truyền « Đề Thi tú tài 2 năm nay vưỡn bị tiết lộ. Bớ chúng mày nhé, bộ dui hay sao mà không nghe thấy Nhà Giáo Dục Nguyễn Kim Linh, Giám Đốc Nha Khảo Thí đưa tay thề « Thù Tiết » và đã áp dụng đúng phương pháp phòng gian bảo mật của bộ Văn Hóa do ngài Lê Minh Liên làm lãnh tụ.

Thôi nhé, đừng nói bậy bạ cứ ngồi im đó đi, chờ xem ông Tô Bia và ngài optalidon hốt bạc các.

... Nếu cần, sau đó xjt nước Kê Din đầu đã muộn màng gì Đất nước mình đang loạn to mà li,

... MY FRIEND « NIXON ».

Yes, My Friend... Thank you « Mi ». (Xin lỗi) vì muốn tỏ lòng tôn kính và ngưỡng mộ T.T Nixon. Kê hàn nho khát khao xô Mèo ngữ này, đã xô văn chương nước bạn Hiệp Chúng Quốc giống như người Công Dân danh dự Cao bảo Lộc xưa tiếng An Nam Tô Tình tri ân khi cấp đít lên phi cơ rời Giao chí.

Vâng, quả thế ả! Cả nước tôi đều hiểu rằng T.T Nixon và Phu nhân sang thăm xứ tôi với tư cách « Người bạn ». Cần dèch gì phải nghe ngài liên vụ Thông Tin Huê Mỹ Phấn trần. Bộ dui sao mà không thấy cảnh đón tiếp thân tình tại Phi trường TSN. Nè nhé, ra đón vị Quốc khách Nixon chỉ có cặp vợ chồng nhà Ngoại trưởng Anh minh Trần chánh Thành và ngài phó Thái Thú Samuel D. Berger. Đấy tình thân hữu (Friendship) đã nổi « u » to như rứa. Đồng thời nó cũng nói lên được cái sự tiết kiệm ngân quỹ Quốc Gia của những người từng hô hào « Thất lưng buộc bao tử ». Phải rồi, nước ta và Nước Cơ Hoa thăm thiết nồng nàn như tình Phụ tử. Thế nên, tụi này dèch cần rần rộ huy hoàng cỡ xí như chàng Phi-Líp-Pin, Indonésia và người Thái Lan. Chỉ tiếc có một điều là Tổng Thống Phu Nhân Nguyễn văn Thiệu quên dân bà Đệ Nhất Phu Nhân Huê Mỹ lên làng Cổ Nhi Chiên Tranh Long Thành cho bọn nhóc nó cần tí biểu lễ. Tội nghiệp Nữ Nghệ sĩ Hồng Hạnh và « con bé » Ly Ly Kim'S phải đứng ra tổ chức Đại Hội Tình Thương ở rạp Quốc Thanh, để lượm bạc các mua xoi cho bọn

nhóc tí ăn đồ lặt bỏ bao tử. Cảm động thay, tôi âu yếm « Thank you » em Hồng Hạnh và mét xi em gái Kim'S một phát đấy!

SA - LU BỐ CU SIHANOUK

Bố anh nhé, dọa hoài, từ thì từ mẹ nó đi. Đe mãi chán thối mẹ. Thôi nhé, ông Hoàng xứ Khờ Me từ 3 năm nay rồi, mỗi lần thấy cơ nguy « Liềm Búa » ập xuống đất nước Cao man là y như rằng Quốc Trưởng Sĩ Xà Nút lại de loạn cả lên là từ chức để thân dân nó cảm động cái tấm lòng yêu nước mà mời ở lại Chính quyền.

Chả nói thì cả nhân loại đều biết anh Sĩ Xà Nút quyền phép và cũng là tên « điếm » Quốc Tế. Được rồi, nhân danh công nhân của một nước có những 4 xín Niên văn Hiến, tôi đóng cúi gửi 130 người Bất Khả sang xứ chùa Tháp để hầu Thái Tử một canh Xi Phé... xem đứa nào « chấy » nhanh hơn. Tôi cam đoan 100% o, dù có thua, 130 xừ Bất Khả xứ tôi, cũng còn đủ sức bần nước miếng cây sinh từ Phù vào hậu cứ của Hội Đồng Hoàng Gia nhà anh, Có ngon mời thứ coi, Cần dèch gì phải ngoác mồm mời Tổng Thống Nixon thăm viếng xứ Chùa Tháp, hà bố cu Sihaouk.

NHỜ ANH TÁM B. MỘT TEO

Người công dân thường rêu rao có những 3 triệu thăng khổ rách trong tay vừa tuyên bố một câu nghe lạnh rón Ruột Tái béo. « Gri về miền Bắc, một Triệu người Di cư ».

Vâng, tôi đồng ý với anh Tám nó. Dân Tái béo chống cộng như Trâu diên. Nhưng tại sao phải đóng thùng gửi về Bắc, Bộ ở đây không chống cộng được sao — hay là ở đây chỉ dành độc quyền chống cộng cho người trong này — còn Người bên kia về chống cộng ở bên kia.

Nhờ anh Tám Nó tí đấy — Luận Thuyết xã Hội Thiên Chúa Giáo đâu có dạy thế — Bộ anh muốn « chia » dân 3 miền để dễ lãnh đạo hay sao đấy ?

TRẦN BẠCH ĐÌNH
(Thạc Sĩ Ngựa).

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

TÂN NÃ CẦU

MỘT CÁI TRANH BÌA CHO CON ONG

Tuần này, cụ Hים gặp tai nạn. Số là vì tuần báo nhiều, thợ viết đi khách loạn cả lên. Con Ong cũng bị ảnh hưởng. Một vài anh thợ viết đi kiểm soát ở những tuần báo nhiều chất bỏ. Hóa nên cụ Hים đến tòa soạn không kiếm nổi ai để thảo luận cái tranh bìa. Cuối cùng, nó phóng xe tới sở phủ de um Tân nã Cầu.

- Về cái gì đây ông ?
- Về tao đi.
- Ông đẹp bỏ cha đi ấy, về sao được,
- Về bút hiệu tao TNC í mà. Tân Nội Các, hiểu chưa ?
- Ông nói rõ một tí.
- Thì về lủ chính khách há miệng chờ sung nhớ có con qua trên cành. Và cho nó "i" một bãi vào thẳng chính khách nào tao ghét nhất.
- Thằng nào đây ?
- Há miệng chờ sung. Thằng nào tao đang ghét, mày không biết à ?
- Xuân tóc đỏ hả ?
- Ừ, chính nó.

Vậy Xuân tóc đỏ đã há miệng đón phân chim. Xuân tóc đỏ trong tranh là ai, muốn biết cứ gọi tên nó ra thì ông Xa gửi thư nhớ kèm thêm cò đề được trả lời thư riêng.

BÀN VỀ TÂN NỘI CÁC

Thành phần nội các hôm nọ kẻ như hồng. Vì toàn dân không muốn trở thành dân «đi hiu» nên không hoan bầu ông Nguyễn phi Lu tượng Chăm làm thủ tướng. Và nữa, nội các lý tưởng dưới mắt Con Ong đều là mặt mo, không có tí thực lực nào. Muốn thực thi đại đoàn kết quốc gia, đảng phái, Con Ong đề nghị mỗi đảng... làm việc nước thí nghiệm một lần, Hề đảng nào ăn cắp ít nhất, đảng ấy được coi như một nội các mạnh nhất. Trong hiện tình, đảng Đại đoàn kết hách nhất vì nhiều gây gộc và chuyên viên xử lý đường hoan hò, đã đảo. Vậy đây là thành phần nội các Đại đoàn kết.

Thủ Tướng

NGUYỄN GIA HIỂN

- Tổng trưởng nội vụ Thủ tướng Nguyễn quang Lâm
- Tổng trưởng ngoại giao Đinh minh Ngọc
- Tổng trưởng quốc phòng Nguyễn văn Bách
- Tổng trưởng kinh tế Nguyễn văn Ninh
- Tổng trưởng nội vụ Nguyễn minh Đăng
- Tổng trưởng giáo dục văn hóa Hoàng kim Quy
- Tổng trưởng xã hội Trần văn Quá
- Tổng trưởng tài chính Phạm chí Thiện
- Tổng trưởng thanh niên Phạm văn Giáo
- Tổng trưởng xuống đường Trần hổ Nai
- Tổng trưởng gây gộc Nguyễn xóm Mới
- Tổng trưởng thông tin Trần ngọc Nhuận

Nội các đại đoàn kết của Thủ Tướng Nguyễn Gia Hiển mà không làm nên cơm cháo gì, lập tức, nội các cũ thợ Việt Nam Quốc Dân Đảng thay thế. Đây là thành phần:

Thủ Tướng

Vũ Hồng Khanh

- Tổng Trưởng phủ thủ tướng Phạm Thái
- Tổng Trưởng thông tin Bùi xuân Giao
- Tổng Trưởng nội vụ Nguyễn Hòa Hiệp
- Tổng Trưởng văn hóa giáo dục Phan Ngô
- Tổng Trưởng ngoại giao Hoàng văn Hương
- Tổng Trưởng tài chính Nguyễn văn Quý (bố vợ ông Hương)
- Tổng Trưởng phụ nữ Bà Vũ Hồng Khanh
- Tổng Trưởng điều đóm phi lip nhỏ của Thủ Tướng Khanh.

Vân vân... Nếu nội các Việt Quốc từ lâu năm bẹp, bao tử lép kẹp, chưa làm đã nghĩ đến ăn, ta lại đuổi đi cho nội các Đại Việt (gồm đủ quan lại lẫn bản cố nông) lên múa rối. Đây là thành phần :

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH

Thủ Tướng

LÊ-ĐÌNH-CAI

- Tổng Trưởng Phủ Thủ Tướng Hà Thúc Ký
- Tổng Trưởng Kinh Tế Nguyễn văn Ngải
- Tổng Trưởng Ông Võ Nguyễn ngọc Tú
- Tổng Trưởng Lao Động Trần thế Minh
- Tổng Trưởng Thông Tin Nghiêm xuân Thiện

Vân vân... nội các Đại Việt ăm ở hội tề, ta cho Nhân xã đảng của "mét" Trương Công Cửu màn thử. Trước đó, nên xem kê nội các Đười Ươi. Đây là thành phần:

Thủ Tướng

MINH VỒ

- Tổng Trưởng Phủ Thủ Tướng Đặng văn Nhâm
- Tổng Trưởng, Tài Chánh Gái Sĩ
- Tổng Trưởng, Thông Tin Mỏ Báo
- Tổng Trưởng, Ngoại Giao Thập Thành
- Tổng Trưởng, Kinh Tế Thập Nguyên
- Tổng Trưởng, Văn Hóa Giáo Dục Ma Cáo
- Tổng Trưởng, An Tục Nói Phét Phòng Tích
- Tổng Trưởng, Xã Hội Dê Húc Càn
- Tổng Trưởng, Y Tế Đốc Tờ Nông Thôn

Vân vân... Nội Các Đười Ươi ăn cắp vội vã, ta mời về và đề thử thời vận. Yên chí, bức dư đồ của ta đã rách từ thuở Tân Đà Nguyễn khắc Hiếu còn sống cơ. Đừng sợ nó rách thêm. Theo Tân Nã Cầu thì nội các Đại Đoàn Kết coi bộ hùng hậu nhất. Gì chứ, gặp cái «ca» hạ viện «ngâm» ngân sách, ông Tổng trưởng gây gộc cùng mí lý ông tổng trưởng xuống đường hô quân, có tổng trưởng Nguyễn quang Lâm cõ võ trên nhật báo Xây Dựng, cứ gọi là hạ viện tặc, nước ra quần,

Thêm các cố vấn áo đen đứng trên lầu Caravelle chiếu ống nhòm bầy binh bố trận, nội các ta sẽ thành công, sẽ «kick out» Bunker như lần «kick out» Cabot Lodge. Nội các Nguyễn gia Hiển muôn năm ! Thụi chó muôn năm ! Lạy các cụ cố đạo vạn lạy. «Ô nông duy pe, ề duy phít ề duy xanh, ết pi... Amen» !

MỘT THÀNH TÍCH VĨ ĐẠI

Nhân viên kiểm kê kinh tế của nhà nước vừa lập được một thành tích vĩ đại. Mời bạn đọc chiêm ngưỡng thành tích đó bằng màu tin đăng trên nhật báo xuất bản ngày 5-8 như sau :

SAIGON 4-8.—Thêm 16 vụ vi phạm kinh tế đã được ghi nhận trong hai ngày 30 và 31-7 vừa qua tại Đô Thành. Có hai vụ vi phạm đáng kể nhất trong khoảng thời gian trên là tiệm hút tặc Cường 129 Gia Long đã đầu tiên hút tặc 80đ thay vì 50đ bị lập biên bản trình tòa Đô chánh và Nguyễn thị Hảo 17014 Cô Bắc Gia Định đã di chuyển ngang số 2 Phạm ngũ Lão Saigon một số hàng hợp tác xã lậu thuế trị giá 4.000 đồng bị lập biên bản giải sở kiểm kê Quan Thuế.

—Tổng số vụ kiểm soát trong hai ngày trên gồm 26 kho xưởng, tiệm và chuyên chở tại Đô Thành.

Một thành tích hùng hồn và anh dũng. So với phát giác của Con Ong vụ trốn lậu thuế bạc tỷ của hãng nhập cảng Daihatsu (lồng trưởng kinh tế xác nhận có hình hên trong vụ đánh thuế), thì vụ bắt thợ hút tặc lấy thêm 30 đồng mí vụ chuyên hàng lậu thuế 4.000 đồng quả là vĩ đại.

Hỡi những anh thợ hút tặc,

Hỡi những chị buôn thúng bán bưng,

Cái luật sống ở cuộc đời khốn nạn này là: muốn cái lệnh nhà nước, muốn trốn thuế, phải mở hăng lớn để trốn hàng trăm triệu thuế. Như vậy đã không bị bắt, bị điều tra thì chớ, lại còn được viết bài nhờ báo Xây Dựng dăng đề chửi những kẻ động đến lông chân mình

Mở hăng lớn, kiểm kê nấp riu cóc dấm xông vào... kiểm kê. Còn Giám Sát Viện thì bận quá, bỏ đi tám. Mí lý bắt cá sộp, như cá sộp Daihatsu, sợ ngành và vây của nó làm chảy máu tay.

Tân Nã Cầu hoan nghênh vụ bắt thợ hút tặc tính 30 đồng... phụ tội, trị giá hai bó rau muống. Tinh thần bắt thợ hút tặc trong khung cảnh vật giá leo thang của kiểm kê kinh tế muôn năm ! Âu Dương Công Tử muôn năm ! Sự bố đũa nào nói hoan hô lão.

KHI NHỮNG ÔNG MIỆNG

CÓ G ANG CÓ THÉP PHÁT BIÊU

Nghị sĩ Trần văn Đôn nói : « Tôi thấy không có lý do gì để cho Tổng Thống phải suy nghĩ nữa. Ông phải dứt khoát với Thủ tướng Trần văn Hương ».

Theo lời nghị sĩ Đôn, Thủ tướng Trần văn Hương không có chính sách lãnh đạo và sức khỏe của 1 vị Thủ tướng còn là điều kiện cần thiết để ông có thể điều khiển Nội Các. Ông nói : « Thủ tướng Hương đã yếu sức và không còn thích hợp với tình thế nữa ».

Nghị sĩ Đôn đã phủ nhận những nguồn tin nói rằng ông đang vận động để được mời làm Thủ tướng và ông cho điều này là một sự đùa đại không có căn cứ. Nghị sĩ Đôn cho hay rằng ông luôn luôn kính trọng một nhân sĩ Trần văn Hương nhưng với cương vị một nghị sĩ ông không thể tiếp tục tin nhiệm ông Hương ở chức vụ Thủ tướng.

(Xây Dựng số 1.648 ngày 5-8-1969)

Nghị sĩ Trần văn Lâm nói rằng, khối ông không đặt vấn đề tham chính và thành lập, khối đề sinh hoạt chứ không nhằm đề ủng hộ Mặt Trận Quốc gia dân chủ xã hội do Tổng Thống làm chủ tịch.

Ông Lâm cho hay rằng, nếu Thủ Tướng Trần văn Hương còn được tiếp tục tin nhiệm thì Thủ Tướng sẽ phải thay đổi chính sách lãnh đạo của ông. Bởi vì hiện nay Thủ Tướng Hương không có hậu thuẫn của đảng phái và tại Quốc hội thì rất ít.

(Xây Dựng số 1.648 ngày 5-8-1969)

Nhớ lại hơn một năm trước Thủ tướng Trần văn Hương cùng ề kịp chèo ghe của ông bắt tay vào việc với chương trình 4 điểm nào là diệt tham nhũng, ổn định vật giá, phục hồi uy quyền quốc gia và tìm kiếm hòa bình.

Thời gian qua, thế mà đã hơn mười ba tháng. Nạn tham nhũng vẫn hoành hành, vật giá leo thang, uy quyền quốc gia ở nguyên mức cố định còn hòa bình thì vẫn biệt mù khơi. Trang hoàng quốc gia hôm nay không cho phép chúng ta, dù lạc quan đến mấy, ước tính đến thẳng lợi cuối cùng.

Mọi người đều nhận thấy điều này, các người trong Lập pháp và Hành pháp đều nhận thấy.

Đến lúc phải có một nội các mới mà tầm vóc đủ để đem lại sinh khí cho quốc gia và hiệu năng thì không còn ai phủ nhận.

Tổng thống Nguyễn văn Thiệu xác nhận sẽ có sự thay đổi nội các chưa biết là từng phần hay toàn diện, Nhưng thay đổi như thế nào ?

Quốc dân đã chán nản khi phải nghe những bài diễn văn rỗng tuếch của kẻ tham chánh, các từ ngữ công bằng xã hội, uy quyền quốc gia ổn định vật giá... lâu rồi đã mất hết quyền rũ.

Lần này người ta lại nói đến một nội các.

(Phạm nam Sách. Lửa Việt số 1 ngày 3-8-1969)

Cần phải cải tổ chính phủ. Thay đổi toàn diện « hạ bệ » luôn cả Thủ tướng Hương ? Hay là cải tổ từng phần, cho «ra rìa» nấp chắc ông Bộ trưởng ? Chưa biết! Có điều chắc là mọi người đều thấy rõ «đã đến lúc không thể cứ để mãi thế này».

Các nhà chánh trị, trong hay ngoài chính quyền, có thể suy luận và nại ra đủ lý do sâu xa, liên quan đến tình hình quốc tế, quốc nội, và những quan hệ bang giao giữa Việt Nam Cộng Hòa và Hoa Kỳ. Trong khi nhân dân thì chỉ cần nói giản dị rằng : «Đã đến lúc không thể để mãi thế này được nữa? Bởi vì vật giá leo thang, tham nhũng tràn ngập, trật tự xã hội loạn đảo, kỷ luật nát bét (lời soạn hủy bỏ 1 đoạn).

(Báo của ông Phạm nam Sách)

Tân Nã Cầu xin phép sao lục và miễn có lời bàn. Bàn đề bị cù dế. Người cuân từ ngâm miệng ăn tiền là cúng sách vở tân xuân thu.